

Links Ecologisch Forum (LEF)

Forum Gauche Ecologie (FGE)

Radicaal Groen Linkse Partijoverstijgende Beweging

Mouvement Radical Rouge et Vert, au-delà des Partis

"Mensen beseffen niet hoe gevaarlijk haat is." Regine Beer (Amsterdam, 20 november 1920 – Antwerpen, 23 maart 2014)

Geplaatst op zaterdag 29 maart 2014 |

SHARE

Een overlijdensbericht komt altijd als een klap. Het overlijden van een groot strijdster voor sociale en politieke democratie komt als een zware klap. "In Antwerpen is Regine Beer overleden, een van de laatste Belgische overlevenden van het concentratiekamp van Auschwitz. Regine Beer was een symbool van de strijd tegen het fascisme. Ze werd 93."

In 1993 ontving ze de Prijs Vrijzinnig Humanisme. In 2005 was ze ook genomineerd bij de Vlaamse Lijst van aanvankelijke nominaties voor de Grootste Belg. In 2006 werd ze commandeur in de Kroonorde.

Omdat ze voor ons echt symbool stond – meer dan ooit na de eerste Zwarte Zondag van 24 november 1991 – voor de strijd tegen racisme en fascisme ontving ze in 1995 de Prijs voor de Democratie.

Regine Beer was geen grote lacher, daarvoor had het leven iets teveel in haar lijf gekerfd, maar die dag, 21 juli 1995, in de zon op het Sint-Jacobsplein in Gent, glunderde ze toen ze terecht het beeld van Walter De Buck in ontvangst nam.

Waarschijnlijk heeft Regine Beer 2000 keer haar levensverhaal verteld aan vooral scholieren (eerst als leerkracht, daarna als gepensioneerd leerkracht) – over haar deportatie in 1943 door Duitse gestapo en Vlaamse SS'ers via de Dossinkazerne in Mechelen naar het vernietigingskamp Auschwitz. Omdat haar vader van joodse afkomst was. Ze vertelde de jongeren over de verschrikkingen van het kamp en over de Holocaust. Tijdens deze lezingen toonde ze ook meestal de tatoeage "KZ A 5148" op haar arm (later de titel van het boek door Paul De Keulenaer over haar herinneringen).

Regine Beer gaf die lezingen tot op 85 jarige leeftijd niet om zichzelf in de belangstelling te werken of omdat ze haar levensverhaal uniek vond, niet omdat ze zo graag over de Tweede Wereldoorlog wou vertellen, maar om te waarschuwen.

Willy Calewaert schreef in het voorwoord in 1992: *"Maar de Regine Beer van 3 september 1943, die 's nachts met geweld werd aangehouden en weggevoerd en deze die in mei 1945 in de armen van haar moeder viel, was niet meer dezelfde. Zij had leren leven met de dood. Zij heeft nog altijd de levenskracht en de moed om datgene te doen, wat velen haar vroegen: getuigenis afleggen."*

Om te waarschuwen dat door de politieke strategie van het Vlaams Blok (later Vlaams Belang) vreemdelingenhaat een doodgewone mening werd onder het mom van de vrijheid van meningsuiting.

Om te waarschuwen tegen de banalisering van racisme en etnische uitsluiting.

Haar zoon Stefan Blommaert vertelde in het boek 'Eigen Volk': *"Het VB is voor haar de belichaming van wat ze tijdens de oorlog heeft meegemaakt. Het zijn ondertussen weliswaar chique heren in maatpak, maar politiek en ideologisch komen zij daar vandaan. De evolutie van de afgelopen tien jaar in Antwerpen is voor mijn moeder een verschrikking. Zij had trouwens allang in de gaten dat het de verkeerde kant opging, lang voor de politieke kaste en de journalisten zich zorgen begonnen te maken. In de jaren zeventig zei ze al over groepen als Were Di en VMO dat we daartegen moesten vechten. Voor haar was het klaar en duidelijk: dat waren de ideologische afstammelingen van de mensen die haar in het concentratiekamp hadden gestopt. Zelf ga ik niet beweren dat het Vlaams Blok meteen concentratiekampen bouwt als de partij aan de macht komt, maar met die mogelijkheid moet men rekening houden."*

Het cynische is dat op de dag van het overlijden van Regine Beer het Front National van Marine Le Pen een 'historische' overwinning boekt tijdens de eerste ronde van de Franse gemeenteraadsverkiezingen. En dat het Vlaams Belang (met als grote promotoren Filip Dewinter

en Anke Vandermeersch) op haar verkiezingscongres in Antwerpen nogmaals haar ideologie van rassenhaat ten volle in de strijd werpt. Waardoor het VB nogmaals haar verbondenheid dik in verf zet met de omstreden uitspraken eerder deze week van Geert Wilders tijdens de Nederlandse gemeenteraadsverkiezingen waarbij hij oproept voor "Minder Marokkanen" en dat "dit probleem zal geregeld worden."

Het is geen toeval dat het Duitse persbureau DPA het optreden van Wilders vergeleek met dat van naziminister van propaganda Joseph Goebbels, want inderdaad voor sommigen, waaronder een deel van de PVV kiezers, zal de uitspraak "dat valt te regelen" te begrijpen als "de deportaties komen eraan."

Op de vraag van Anti-Fascistisch Front/Verzet in een interview in 2010 "Denk je dat het opnieuw kan gebeuren?" antwoordde Regine Beer: *"Als we niet voorzichtig zijn, wel. Denk maar aan Jean-Marie Le Pen, die de kampen 'een detail in de wereldgeschiedenis' noemt. Als hij dat zegt, zullen heel veel jonge mensen dat ook beginnen te zeggen. Of denk aan het Vlaams Belang. Als ik hoor hoe die partij nog altijd tekeergaat tegen de allochtonen, dan word ik soms wel bang. Mensen weten blijkbaar niet meer wat dat betekent, ze geven zich geen rekenschap van de mogelijke gevolgen. Mensen beseffen niet hoe gevaarlijk haat is."*

Laten we nog een keer luisteren naar Willy Calewaert: "Want er komt een dag dat alle getuigen zullen verdwenen zijn. Dan zullen de leugens groeien als onkruid. Want nu al wordt door sommige vervalsers het bestaan zelf van uitroeiingskampen ontkend, zijn er politieke bewegingen die een herleving van het fascisme wensen. Luisteren we dus naar de getekenden."

"De angst om de Vlaming te bruuskeren gaat geruisloos over in een vorm van intellectuele capitulatie" schreef Karel De Gucht, Europees Commissaris voor Handel, ooit in "Pluche – Over de banalisering van extreem-rechts".

Inderdaad wijken voor extreem-rechts zou een intellectuele capitulatie betekenen.

Regine Beer heeft nooit geweken, is nooit gecapituleerd.

Zij was tot het einde met ons van mening dat we het populistische fascisme moeten blijven ontmaskeren en bekampen. Of dat nu het huidige Vlaams Belang is, of het "nieuwe" Front National van Marine Le Pen of de PVV van Geert Wilders.

Want het waren en blijven nog steeds dezelfde "mestkevers".

En politieke mestkevers mag de sociale democratie nooit banaliseren.

Indien we dit doen dan banaliseren we de democratie zelf.

Omdat racisme rassenhaat is. Omdat rassenhaat een misdaad is.

Omdat rassenhaat niet alleen een politieke strategie van sociale uitsluiting is op etnische basis maar onderdeel van de reconstructie van populistisch fascisme op Europees niveau.

Laten we nog een keer luisteren naar Willy Calewaert: "Want er komt een dag dat alle getuigen zullen verdwenen zijn. Dan zullen de leugens groeien als onkruid. Want nu al wordt door sommige vervalsers het bestaan zelf van uitroeiingskampen ontkend, zijn er politieke bewegingen die een herleving van het fascisme wensen. Luisteren we dus naar de getekenden."

Laten we dus ook blijven luisteren naar Regine Beer.

De democratie heeft vandaag een groot strijder, een zeer grote Belg, verloren.

Een strijder tegen racisme en fascisme.

We kunnen haar het eervolst herdenken door haar strijd verder te zetten.

Dagelijks. Radicaal.

Eric Goeman, voorzitter Democratie 2000: "We moeten voortdurend in de tegenaanval gaan op de aanvallen tegen de verzorgingsstaat. Elke afbraak van de verzorgingsstaat, een monument van de arbeidersbeweging, betekent een opmars van populistische sentimenten die door racistische en fascistische partijen worden gebruikt om de sociale democratie te vervangen door een autoritair populisme. Daarom moeten ook vandaag de traditionele politieke partijen in eigen boezem kijken: door de samenleving de voorbije decennia uit te leveren aan het dictaat van het marktfundamentalisme waardoor de democratie gedefinieerd wordt door de financiële markten, speculanten, beleggers en aandeelhouders, is de wereld van de arbeid ontworcht en in sociale onzekerheid gestort. Het falen van de sociale democratie is het succes van racisme."

Eric Goeman - 24 maart 2014